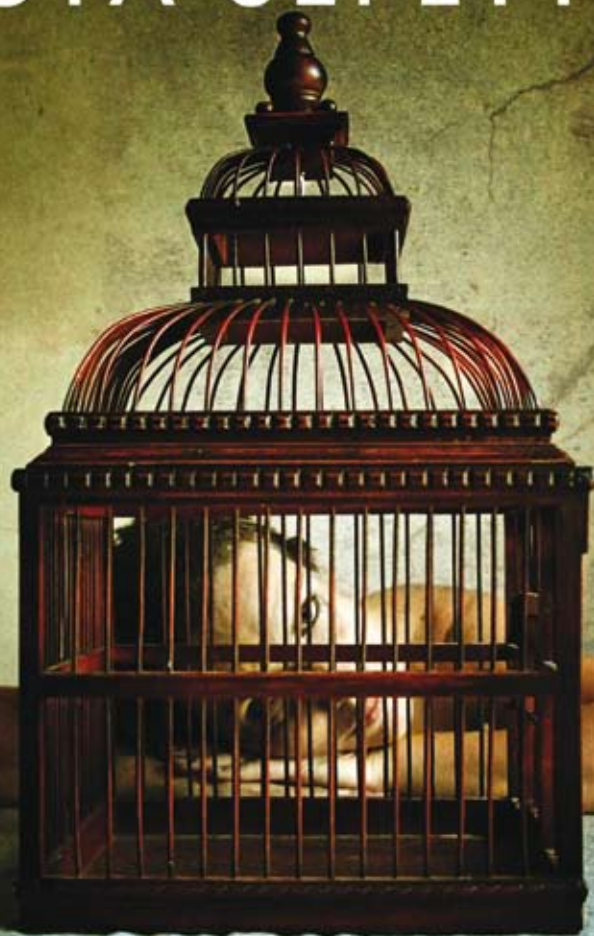

RUTA SEPETYS

Kalitkába zárt álmok

Dream
válogatás

1950-et írunk, és miközben New Orleans francia negyedében titkok fortyognak, a tizenhét éves Josie Moraine csendben szövögeti álmait. A helyiek csak a bordélyházban dolgozó, prostituált anyjáról ismerik. Josie többet szeretne kicsikarni az élettől, mint amit New Orleans kínálhat. Tervet kovácsol hát, hogy maga mögött hagyhassa a várost, de a negyedben történt rejtélyes haláleset olyan nyomozásba sodorja, ami próbára teszi az anyja, a lelkiismerete és a Conti Street rideg madámja, Willie Woodley iránti hűségét.

Josie az elit főiskola utáni vágya és a titkos alvilág között őrlődik. New Orleans ellenállhatatlanul magához vonzza, miközben az igazságot keresi, újra meg újra kísértésbe viszi, és egészen a végső próbatételig repíti.

Ruta Sepetys magával ragadó jellemeket teremt, a gazdag cselekményben titkok és hazugságok hálóját szövi, valamint mindig arra emlékeztet minket, hogy saját sorsunkat döntéseink alakítják.

Ruta Sepetys művészet-, irodalom- és zeneszerető családba született, és Michiganben nevelkedett. Díjnyertes első regényében, az Árnyalatnyi reményben litván családi gyökereihez nyúlt vissza; több mint negyven országban adták már ki a regényt. Szenvedélyes utazó, sok országban járt, minden kontinensen. Az átélt kalandjai inspirálták sok történetét. Ruta jelenleg Tennesseeben él a családjával.

Tudjon meg többet a szerzőről:

www.rutasepetys.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Kimunkált, biztos kézzel megírt, fantasztikus hangulatú, pompás ívű regény.”

Wall Street Journal

„Felejthetetlen rálátás egy tizenéves lány életére, sorsára az ötvenes évek New Orleansában.”

Entertainment Weekly

„Nagyszerű regény, amely életre kelti a New Orleans-i francia negyed világát a múlt század derekán. Sepetys nyers indulattal és kézzelfogható érzelmi töltéssel ír.”

The New York Times

„Rendkívüli olvasmány. Lenyűgöző és szórakoztató, egyes szám első személyű elbeszélés, emlékezetes jellemek színes forgataga, izgalmas, magával ragadó cselekmény és sokszínű környezet: biztos siker!”

Kirkus

„A francia negyed egyedi hangulata, nyelvezete és a dickensi jellemek kavalkádja feszült izgalommal telített cselekménnyé olvadnak össze. Sepetys kiváló drámai érzéssel vezeti be a fiatalokat egy újabb hősnője életébe.”

School Library Journal

*Dream
válogatás*

RUTA SEPETYS

Kalitkába zárt álmok

— részlet —

Dream
válogatás

Első fejezet

Az anyám prostituált. Nem az a mocskos, utcákat rová fajta. Nagyon is csinos, finom beszédű és szép ruhákat hord. De pénzért vagy ajándékokért fekszik le a férfiakkal, és az értelmező szótár szerint ez prostituálttá teszi.

1940-ben kezdett prostituáltként dolgozni, amikor hétéves voltam. Abban az évben költöztünk Detroitból New Orleansba. A vasútállomásról taxival egyenesen egy elegáns szállodába vittük magunkat a St. Charles Avenue-n. Anya az előcsarnokban megivott egy italt, és ott ismerkedett meg egy tuscaloosai férfival. Az unokahúgaként mutatott be, és azt mesélte a férfinak, hogy a nővéréhez visz. Állandóan rám kacsintgatott, és azt súgta a fülembe, hogy vesz nekem egy babát, ha belemegyek a játékba, és megvárom. Azon az éjszakán egyedül aludtam az előcsarnokban, és az új babámról álmodtam. Anya másnap reggel bejelentkezett, és a nagy szobánkban magas ablakok voltak, és kis kerek szappanok, amiknek citromillatuk volt. A tuscaloosai férfitől kapott egy zöld bársonydobozt, benne egy gyöngysort.

– Ez a város a tenyerén hord majd minket, Josie – jelentette ki anya, ahogy a tükör előtt állt meztelen felsőtesttel, és a gyöngysorát csodálta.

Másnap egy sötétbőrű, Kokszos nevű sofőr jelent meg a szállodánk előtt. Anya meghívást kapott, hogy egy fontos embert keressen fel a francia negyedben. Anya megparancsolta, hogy fürödjek meg, és erősködött, hogy vegyek fel szép ruhát. Még szalagot is kötött a hajamba. Nevetségesen festettem, de egy szóval sem említettem anyának. Csak mosolyogtam és bólogattam.

– És most, Josie, egy szót se szólj senkihez! Reméltem, hogy Willie majd felkeres, és nem akarom, hogy a konokságoddal felfordulást okozz. Csak akkor szólalj meg, ha kérdeznek. És az isten szerelmére, ne dúdolg! Hátborzongató, amikor ezt csinálsz. Ha rendesen viselkedsz, veszek neked valami igazán különlegeset!

– Például egy babát? – kérdeztem, hogy emlékeztessen a korábbi ígéretére.

– Persze, szívem! Babát szeretnél? – kérdezte, és miután lendületesen kifestette a száját, cuppantott egyet a levegőbe a tükör előtt.

Kokszos és én azonnal összebarátkoztunk. Egy ködösszürkére festett ódon taxit vezetett. Ha az ember közelebből megnézte, még látta a taxi betűinek körvonalát az ajtón. Kaptam tőle két Mary Jane cukorkát, és rám kacintva azt mondta: – Tarts ki, kölyök! – A fogai közti résen át fütyült, míg a taxiján Willie-hez fuvarozott minket. Vele együtt dúdoltam, és reménykedtem, hogy a karamellcukorka kirántja valamelyik fogamat. Ez volt a második éjszakánk New Orleansban.

A Conti Streeten álltunk meg. – Mi ez a hely? – kérdeztem, és a nyakamat nyújtogatva bámultam a fekete kovácsoltvas erkélyes, halványsárga villát.

– A hölgy háza – felelte Kokszos. – Willie Woodley-é.

– A hölgyé? De a Willie férfinév! – csodálkoztam.

– Hagyd abba, Josie! A Willie női név. És most maradj csendben! – csapott a combomra anya. Lesimította a ruháját,

és a haját igazgatta. – Nem hittem, hogy ilyen ideges leszek – mormolta.

– Miért vagy ideges? – kérdeztem.

Anya megmarkolta a kezemet, és végigrángatott a kerti úton. Kokszos megemelte előttem a kalapját, én meg rámosolyogtam, és visszaintegettem neki. Az utcai ablak finom függönye meglibbent, és az üveg mögötti borostyánsárga fény egy árnyalakat világított meg. Az ajtó kinyílt, mielőtt bekopogtunk.

– Te biztos Louise vagy – mondta egy nő anyának.

Egy bársony estélyibe öltözött, barna hajú nő dőlt az ajtófélfának. A frizurája csinos volt, de a körme lerágott és beszakadozott. Az olcsó nőknek nem ápolt a körmük, ezt még Detroitban megtanultam.

– A szalonban vár, Louise – mondta a barna.

A bejárati ajtótól egy magas lépcsőig hosszú, piros szőnyeg futott, aztán a szőnyeg felkapaszkodott a lépcsőfokokon. A ház berendezése pazar és sokszínű volt: sötétzöld brokáttal tapétázták ki, a fényt erősen megszűrő lámpaernyőkről fekete kristályok lógtak. Az előcsarnok falain meztelen nőket ábrázoló festmények voltak, a nőknek rózsaszín volt a mellbimbójuk. A levegőben cigarettafüst keveredett áporodott rózsavíz illatával. Átmentünk egy csomó lány között, akik megsimogatták a fejem, édeskémnek és babucinak szólítottak. Emlékszem, hogy a szájuk olyan volt, mintha vért kentek volna mindegyikre. Beléptünk az utcai szalonba.

Először a kezét láttam meg: fehér volt, és erek szabdalták, hanyagul egy kárpitozott füles fotelen nyugtatta. A körmei – fényesek és vörösek voltak, mint a gránátalma szemei – egy gyors mozdulattal kipukkanhattak volna egy luftballont. Rengeteg gyémántos aranygyűrű ékesítette csaknem minden ujját. Anya gyorsabban szedte a levegőt.

A kezét bámulva közeledtem felé, és az ablak irányában megkerültem a fotelt. A merev szabású szoknya alól fekete magas

sarkú cipő kukucskált ki. Éreztem, hogy a masni lecsúszik a fejem tetejéről oldalra.

– Szervusz, Louise.

A hang borízú, zsíros és elhasznált volt. A nő szorosan hátrafogta platinaszőke haját egy csattal, amiben a W.W. monogram volt. A szemét szénnel húzta ki, és a sarkokból legyezőszerűen ráncok futottak szét. Vörös volt az ajka, de nem véresen piros. Egykor csinos lehetett.

A nő rám bámult, aztán végre megszólalt. – Azt mondtam, „Szervusz, Louise”.

– Szervusz, Willie – köszönt anya. A szék elé húzott. – Ő Josie, Willie.

Elmosolyodtam, és heges térdemet megrogyasztva pukedliztem. A vörös körmökben végződő kéz gyorsan a vele szembeni pamlagra intett. A karkötője diszharmonikusan csilingelt.

– Szóval... visszatértél. – Willie kivett egy cigarettát a gyöngyház berakásos cigarettásdobozból, és lágyan a doboz felélehez kocogtatta.

– Sok idő telt el, Willie. Bizonyosan megérted.

Willie nem válaszolt. A falon levő óra a tiktak ritmusában lengett. – Jól nézel ki – mondta végül Willie, és még mindig a cigarettával kocogtatta a cigarettatartót.

– Vigyázok magamra – mondta anya, és hátradőlt a pamlagon.

– Vigyázol magadra... hát igen. Hallottam, hogy múlt éjjel egy tuscaloosai zöldfülűvel voltál.

Anya mereven kihúzta magát. – Hallottál Tuscaloosáról?

Willie szótlánul meredt rá.

– Nem vendég volt, Willie – bizonygatta anya, és lesütötte a szemét. – Csak egy rendes fickó.

– Egy rendes fickó, aki gondolom, a gyöngysort vette – jegyezte meg Willie, és egyre keményebben kocogott a cigarettával a dobozon.

Anya a nyakához kapta a kezét, és a gyöngysort tapogatta. – Jól megy az üzlet – folytatta Willie. – A férfiak szerint nem-sokára kitör a háború. Ha ez igaz, mindenki szeretné majd még egyszer, utoljára jól érezni magát. Jól együtt tudnánk működni, Louise, de... – A fejével felém intett.

– Jó kislány, Willie, és örületesen okos. Még olvasni is megtanult egyedül.

– Nem szeretem a gyerekeket – közölte Willie, és szúrós pillantással nézett.

Vállat vontam. – Én sem szeretem őket.

Anya keményen a karomba csípett. Éreztem, hogy kiserken a vérem. Az ajkamba haraptam, és vigyáztam, nehogy összeránduljak. Anya nagyon dühös lett, ha panaszkodtam.

– Tényleg? – Willie tovább bámult. – És mit csinálsz, amikor... nem szereted a gyerekeket?

– Hát... iskolába járok. Főzök, takarítok és martinit keverek anyának. – Anyára mosolyogtam, és megdörzsöltem a karomat.

– Takarítás, és martinit keversz? – vonta fel ívelt szemöldökét Willie. Hirtelen felhagyott a gúnyolódással. – Csálén áll a masnid, kislány. Mindig ilyen vézna voltál?

– Pár évig betegeskedtem – szólt közbe gyorsan anya. – Josie nagyon találékony, és...

– Azt látom – kocogott még mindig Willie.

Közelebb húzódtam anyához. – Teljesen kihagytam az első osztályt, és másodikban kezdtem. Anya elfelejtette, hogy iskolába kellene járnom... – Anya lábujja a bokámba mélyedt. – De nem sokat számított. Azt mondta az iskolában, hogy egy másik városból költöztünk oda, így mindjárt a második osztályba kezdtem járni.

– Kihagytad az első? – kérdezte Willie.

– Igen, asszonyom, és azt hiszem, nem sokat veszítettem.

– Ne asszonyomozz, kislány! Szólíts csak Willie-nek. Megértetted? – Megmoccant a fotelben, és észrevettem, hogy az üléspárna mellé egy pisztolyt csúsztatott, az agya kiállt.

– Igenis, Mrs. Willie – válaszoltam.

– Ne Mrs. Willie-zz! Csak annyit mondj, hogy Willie!

Rámeredtem. – Ami azt illeti, Willie, én jobban szeretem, ha Jo-nak szólítanak, és őszintén megvallom, nem rajongok a masnikért. – Kivettem a masnit sűrű, barna hajamból, és az asztalon levő öngyújtóért nyúltam.

– Nem kértem, hogy meggyújtsd – mondta Willie.

– Nem, de ötvenháromszor... most már ötvennégyyszer kocogtatta oda a cigarettáját, így gondoltam, szeretne végre rágyújtani.

Willie felsóhajtott. – Rendben, Jo, gyújtsd meg a cigarettámat, és tölts egy whiskyt.

– Tisztán vagy jéggel? – kérdeztem.

Meglepetésében leesett az álla, aztán gyorsan becsukta a száját. – Tisztán. – Engem méricskél, míg meggyújtottam a cigarettáját.

– Nos, Louise – mondta, amikor már egy hosszan kifújt füstcsík kígyózott a feje fölött –, sikerült borzalmasan összekutyulnod mindent, igaz?

Anya felsóhajtott.

– A gyerekekkel nem költözhetsz be ide. Saját lakásra lesz szükséged – mondta Willie.

– Nincs pénzem – mondta anya.

– Reggel majd add el a zálogosomnak a gyöngysorodat, és lesz egy kis költőpénzed. A Dauphine-en van egy kis lakás, amit az egyik bukmékerem bérelt. A barom fogta, és lelövette magát a múlt héten. Lesittelték, és nincs szüksége a helyre. Harmincadikáig ki van fizetve a bér. Intézkedem, és a hónap végén meglátjuk, mire jutottál.

– Rendben van, Willie – válaszolta anya.

Odanyújtottam Willie-nek az italt, és visszaültem a helyemre. A lábammal a pamlag alá toltam a masnit.

Willie belekortyolt az italba, és bólintott. – Na de Louise,
egy hétéves csapos?

Anya vállat vont.

Sosem vette meg a babát.

Második fejezet

Azt hitték, nem hallok a suttogásukat, a kuncogásukat. Tíz éven át hallottam. Könyvemmel a hónom alatt vágtam át a Contin a Chartres felé. A dúdolásom rezgése elnyomta a hangot. Kurtizán, ringyó, prosti, kurva. Mindet hallottam. Ami azt illeti, elég volt ránézni valakire, hogy tudjam, melyik jelzőt mondja majd.

– Szia, Josie – köszöntek halvány mosollyal, amit egy sóhaj, és néha egy fejrázás követett. Úgy mutatták, mintha sajnálnának, de amint tízlépésnyire eltávolodtak, már hallottam az egyik szót az anyám nevével együtt. A gazdag nők úgy tettek, mintha a *kurva* szó megperzselné a nyelvüket. Suttogva ejtették ki, és felvonták a szemöldöküket. Aztán megbotránkozó arcot vágtak, mintha a szó kankóként mászott volna be a bugyijukba. Szükségtelen volt sajnálkozniuk rajtam. Egyáltalán nem voltam olyan, mint anya. Végére is anya csak az egyik felemet tette ki.

– Josie! Várj meg, jenki lány!

Willie egyik informátora, Frankie lépett mellém, magas, feszes alakja fölém hajolt. – Hova ez a nagy sietség? – kérdezte. Megnyalta az ujjait, és lesimította olajozott haját.

– Oda kell érnem a könyvesboltba – válaszoltam. – Késésben vagyok.

– Csitt! Mihez is kezdene az öreg Marlowe nélküled? Alma-péppel eteted mostanában? Úgy hallom, fél lábbal már a sírban van.

– Nagyon is él, Frankie. Csak... nyugalomba vonult – vettem rá egy felháborodott pillantást.

– Á, védelmedbe veszed! Valami van közted meg Marlowe között, he?

– Frankie! – Micsoda szörnyű gondolat! Charlie Marlowe nem csak öreg volt, de jóformán családtag.

– Vagy esetleg inkább a fiáért vagy oda? Meregeted a szemed az ifjabbra, hogy megörököld a poros könyveskuckót, amit anyyira szeretsz? – bökött nevetve oldalba.

Megtorpantam. – Segíthetek valamiben, Frankie?

Tovább húzott, és halkán odasúgta. – Tulajdonképpen igen. Mondd el, kérlek, Willie-nek, hogy a fülembe jutott, Cincinnati idejön.

Végigfutott a hátamon a hideg. Vigyáztam, hogy az ijedség ne legyen érezhető a járásomon. – Cincinnati?

– Elmondod neki, Josie?

– Tudod, hogy reggelig nem találkozom Willie-vel – mondtam.

– Még most sem mész sötétedés után a háza közelébe? Milyen okos lány vagy. Nos, tudasd vele, hogy Cincinnati a közelben van! Biztos tudni akarja.

– Remélem, nem felejttem el – nyújtottam elé a tenyeremet.

– Hohó, kéregető!

– Üzletasszony – helyesbítettem. – Ne feledd, Willie nem szereti a meglepetéseket.

– Nem bizony – kotorászott a zsebében Frankie. – Mihez kezdsz a pénzzel, Josie? Egyszerűbb vóna, ha felemelnéd a szoknyádat.

– Csakis azért emelném fel, hogy előkapjam a pisztolyomat, és egy golyót ereszlek a koponyádba.

A pénzem nem tartozott Frankie-re. El akartam menni New Orleansból. A tervemben a buszra való útiköltség és egy évre a megélhetési költségek szerepeltek; ennyi idő alatt – úgy számoltam – talpra kell, hogy álljak. A boltban olvasott üzleti tanácsadó könyvben az állt, hogy az a legjobb, ha legalább tizenkét hónapnyi megtakarításunk van. Amint összegyűjtök ennyit, eldöntöm, hova menjek, gondoltam.

– Rendben, rendben – szabadkozott. – Tudod, hogy csak vicceltem.

– Vezetnél tőlem egy könyvet a boltban, Frankie.

– Tudod, hogy nem szeretek olvasni, jenki lány. Szerintem senki sem szeret annyit olvasni, mint te. Most mit cipelsz a hónod alatt?

– E. M. Forstert.

– Sosem hallottam róla. – Megragadta a kezemet, és néhány pénzdarabot ejtett a tenyerembe. – Nos, ne felejts el szólni neki! Nem kapok pénzt, ha elfelejted.

– Tudod, mikor ér Cincinnati a városba, vagy hogy hol bujkál? – kérdeztem.

– Nem én. Még nem. Tőlem akár már itt is lehet. – Frankie összerándult, és gyorsan hátranézett. – Viszlát, kölyök.

Felfogtam a szoknyámat, és meggyorsítottam a lépteimet a könyvesbolt felé. Az eset óta két év telt el. Cincinnati azóta nem tért vissza a negyedbe, és senkinek sem hiányzott. Azt állította, hogy mellékesen Carlos Marcellónak, a New Orleans-i maffia keresztapjának dolgozott. Senki sem hitt neki, de nyíltan senki sem vonta előtte kétségbe. Cincinnati büszkén viselte a drága öltönyeit, amik nem illettek rá. Azt pletykálták, hogy az öltönyeit holttestekről lopta, olyan emberekről, akiket Carlos Marcello parancsára ölt meg. Kokszos szerint rossz *mojo*, azaz mágia a halottak ruháját viselni.

Carlos Marcello volt a bűnszervezet feje, és voltak földjei az orleansi egyházközségen túl is. A helybeliek azt suttogták, hogy

telerakta a mocsarait aligátorokkal, és oda dobatta a holttesteket. Egy postás egyszer azt mesélte Kokszosnak, hogy cipőket látott lebegni a mocsár szivárványos felszínén. Willie ismerte Carlos Marcellót. A lányokat a Town and Country moteljébe küldte, amikor rászálltak a Conti utcai házra. Anya így ismerkedett meg Cincinnatival.

Cincinnati odavolt anyáért. Drága ajándékokat hozott neki, és azt mondta, hogy kiköpött Jane Russell, akit a hollywoodi lapokban lehetett látni. Azt hiszem, ez azt jelentette, hogy én is Jane Russellre hasonlítok, csak talán egy smink, szép ruhák vagy hullámosított frizura nélküli Jane Russellre. Barna szemünk kissé távol állt egymástól, a homlokunk magas volt, sűrű, barna hajkoronánk és mindig kicsit lebiggyesztett ajkunk volt.

Anya megőrült Cincinnatiért, sőt egyszer még azt is mondta, hogy szerelmes belé. Anya néha kínosan ostobán viselkedett. Önmagában már az is baj volt, hogy olyan bűnözők jártak hozzá, mint Cincinnati, de hogy szerelmes legyen bele? Szánalmas. Willie gyűlölte Cincinnatiit. Én megvettem.

Átvágtam az ékszerészhez közeli szűk utcán, és kikerültem egy falnál vizelő férfit. E. M. Forsterrel hessegettem el a dohos tölgyszagot az orrom elől, ahogy gyorsan szedtem a lábamat a nedves macskaköveken. Ha hűvös időben ilyen bűz van a negyedben, tavasszal kimondottan elviselhetetlen lesz, és nyáron meg egyenesen förtelmessé fokozódik. Felmentem a Toulouse-on a Royal felé, és hallottam, ahogy Vak Otis bluest énekel, miközben a lábával veri a taktust, és egy tompa vajkéssel pengeti a fémhúrokat.

A bár- és étteremtulajdonosok létrákra kapaszkodva díszítették az ajtókat és az ablakokat az esti ünnepségre. Éjfélkor végre beköszönt majd 1950. Izgalom futott végig az utcákon. Az emberek alig várták, hogy maguk mögött tudják az évtizedet és a háborút. Egy szerelmespár vágott elem, hogy elérjen egy

taxit, és egy apró termetű, rongyos férfi dőlt az egyik épület falának; újra meg újra azt énekelte, hogy „hallelúja”.

Amikor Cincinnati legutóbb a városban járt, lerészegedett, és megverte anyát. Willie berúgta az ajtót, és rálőtt Cincinnatire, akinek a lábát horzsolta a golyó. Én Kokszos taxiján szállítottam kórházba anyát. Miután Cincinnati kijózanodott, volt pofája bejönni a kórházba. Forró kávéval öntöttem le, és azt mondtam, már hívtam a zsarukat. Cincinnati sántikálva hagyta el a várost, de előbb megígérte, hogy visszajön.

– Várj csak – suttogta a fogát nyalogatva. – Elkaplak, Josie Moraine.

Próbáltam elhessegetni a hátamon végigfutó félelmet.

– Helló, Motor City*.

A hang felé fordultam. Jesse Thierry a motorján ült, és az utca túloldaláról rám szegezte a tekintetét. Jesse szófukar volt, és gyakran csak egy bólintással vagy egy mosollyal érintkezett másokkal. Néha úgy éreztem, hogy engem figyel, de ez képtelenség volt, mert miért is érdeklődött volna Jesse Thierry olyasvalaki iránt, mint én? Lehet, hogy csendes volt, de a külseje ellentmondott ennek. Jóképű volt és nyugtalan, amivel zavarba hozott. Másokat nem feszélyezett Jesse szépsége. A turisták megbámulták. A lányok felhőben követték.

– Elvigyelek? – kérdezte, mire megráztam a fejemet.

– Vigyél el engem, Jesse! – kiáltotta mellette egy szőke.

De Jesse mintha meg sem hallotta volna. – Biztos, Jo?

– Egészen biztos. Kösz, Jesse.

Bólintott, beindította a motort, és gyorsan elhajtott, magukra hagyva a lányokat a járdán.

A motorbőgés elhalkult, amikor befordultam a Royalra. Az aranybetűs, sötétkék cégtábla – MARLOWE KÖNYVESBOLTJA –

* A becenév Josie detroiti származására utal, ugyanis Detroit az amerikai autógyártás fellegrája.

egy fekete kovácsoltvas tartón lógott az ajtó felett. A kirakaton át beláttam a boltba: Patrick a pultnál ült. Csilingelt a kis csengő, amikor beléptem, és körülvett a papír és a por megnyugtató illata.

– Hogy van ma? – érdeklődtem.

– Jó napja van. Tudja a nevemet. És azt hiszem, egy pillanatra arra is emlékezett, hogy a fia vagyok – válaszolta Patrick, miközben hátradőlt a pult mögötti kedvenc székében.

– Csodálatos! – Komolyan is gondoltam. Mr. Marlowe időnként nem ismerte meg Patricket. Néha káromkodott vele, sőt mindenfélét hozzávágott. Ezek rossz napok voltak.

– Kocsizos, a barátod ugrott be – mesélte Patrick. – Azt mondta, adjam ezt át neked – csúsztatott át egy összehajtogatott papírlapot a pulton.

Széthajtogattam.

CINCYNATTY

– Nem olvastam el, de szerintem Cincinnatire célzott – jegyezte meg Patrick.

– Szóval nem olvastad el? – Patrick most töltötte be a huszonegyet, de nagykorúsága ellenére is úgy cukkolt, mint a szünetben a lányok copfját rángató fiúk.

Elmosolyodott. – Nem ismeri a szó helyesírását. Cincinnatibe készül?

– Hmmm... lehetséges. Félretettél egy újságot?

A *Times-Picayune* példányára mutatott, ami szépen összehajtogatva hevert a székemen.

– Kösz. Egy perc, és átveszem a boltot – mondtam.

– Na, de most komolyan, Jo, a *Picayune* olyan unalmas! Szándékosan kihagyják a negyed híreit, és...

Patrick hangja elhalkult, ahogy elindultam a magas könyvespolcok között a bolt végében levő csigalépcsőhöz. Tizenegy

éves korom óta volt saját lakásom. Nem volt igazi lakás, eleinte legalább is, csak egy apró dolgozószoba, ami mellett fürdőszoba volt. Tízéves koromtól fogva töltöttem az éjszakákat a boltban, amikor anyára rájöttek a dührohamok, és ok nélkül esernyővel agyba-főbe vert. Hamar rájöttem, hogy boldogabb, ha nem vagyok a közelében. Így aztán zárás előtt elrejtőztem a boltban, és a dolgozószobában, a nagy íróasztal alatt aludtam.

A tizenegyedik születésnapomon felosontam zárás után a lépcsőn. A dolgozószoba teljesen megváltozott. Az ablakokat és a falakat lefestették. Az íróasztal még ott volt, de a dobozokat elvitték, és a helyükre egy ágy, egy kis komód, sőt a sarokba még könyvespolcok is kerültek. A nyitott ablak előtt virágos függöny lógott a karnisrúdról, és a Bourbon Streetről zene szűrődött fel. Egy szögön egyetlen kulcs lógott. Az ajtóra zárat szereltek, és az ágyhoz egy baseball ütőt támasztottak. Sosem beszélünk egyezségről. Egyszerűen dolgozni kezdtem Mr. Marlowe-nak, szállásért cserében.

Kulccsal kinyitottam az ajtót, és besurrantam, aztán gyorsan rátoltam a reteszt. Négykézlábra ereszkedtem, és az ágyam alatt felemeltem egy padlódeszkát, aztán addig tapogatództam, míg a kezem bele nem ütközött a szivaros dobozba. Belepotyogtattam a Frankie-től kapott pénzt, és visszatettem a deszkát. Kimásztam az ágy alól, és összehúztam a függönyt. Aztán szét-hajtogattam a Koksztól kapott papírlapot.

CINCYNATTY

Harmadik fejezet

– Azonnal visszajövök – mondtam Patricknek, amikor lementem a lépcsőn.

– Á, ne izélj már! Hiszen szilveszter van! – jajdult fel.

– Még egy óra van!

– De még elintéznivalóim vannak!

– Csak egy pillanat – ígértem, és kisiettem az ajtón.

Átszaladtam az utca túloldalára, Salhoz. Willie megbecsült vendég volt Sal éttermében, és Sal megengedte, hogy használjam a telefonját, amikor csak szükségem van rá. Willie egyébként másutt is megbecsült ügyfél volt, és szerencséire ezt a megkülönböztetett bánásmódot rám is kiterjesztették.

– Szia, Maria – köszöntem oda a vendégeket fogadó aszszonynak, és a hátul levő telefonra mutattam. Bólintott.

Felvettem a kagylót, és a HEMlock 4673-at tárcsáztam.

Dora az első kicsöngés után felvette, és mesterkéltén buja zihálással szólt bele.

– Jo vagyok. Beszélnem kell Willie-vel.

– Szia, édesem. Willie lepihent.

Micsoda? Willie sosem szundított ebéd után. – Ébreszd fel!

Dora mellé tette a kagylót. Hallottam a cipősarka kopogását a keményfa padlón, aztán a léptei fokozatosan elhalkultak. Abból, ahogy a belső talprész a sarkának csapódott, tudtam, hogy a piros tolldíszes sarkatlan papucset viseli, amit levélben rendelt az Ötödik sugárúti Frederick's-től. Megcsavartam a telefonzsinórt, ami kicsúszott az ujjaim közül. Izzadt a tenyerem, a szoknyámba töröltem.

– „Gombok és masnik” – szólt bele Willie. Nem fecsérelte a szót udvariaskodásra.

– Tessék?

– A dallam, amit dúdoltál. „Gombok és masnik”. Ide figyelj, szükségem van egy kis nyugalomra, mielőtt remegni kezdenek a falak. Mi olyan örülden fontos?

– Cincinnati.

A vonal másik végén csend volt. Hallottam az ezüst öngyújtója csattanását, ahogy rágyújtott, aztán ahogy beszívta és kiengette a füstöt. – Ki mondta?

– Frankie – válaszoltam. – Megkeresett, miután eljöttem tőled. A könyvesboltba indultam.

– Mikorra várható? – kérdezte Willie.

– Frankie azt mondta, nem tudja, csak azt, hogy útban van idefelé, és lehet, hogy már itt is van. Hol van anya? – kérdeztem.

– Az emeleten. Egész délelőtt vihogott, mint egy bolond – felelte Willie.

– Mit gondolsz, tudja?

– Hát persze. Tudtam, hogy valami gond van. Dora szerint két napja telefonon kereste valaki. Azóta olyan, mint akinek elment az esze. – Hallottam, hogy hosszan beszívja, bent tartja a füstöt, aztán a reszkető hangot, ahogy az orrlükán át gomolyogva kifújja.

– Kokszos is tudja. Üzenetet hagyott nekem – tettem még hozzá.

– Helyes. Kokszosnak ma este a megbeszélés szerint lesz néhány fuvarja. Majd rendszeresen tájékoztat. Saléknál vagy?

– Igen. Kokszos azt mondta, hogy a Dukes of Dixieland játszik ma este, és gondoltam, hogy majd megha...

– Szó sem lehet róla. Nem akarom, hogy a negyedben lásanak – mondta.

– De Willie, hiszen szilveszter van! – vetettem ellen.

– Füttyölök rá. Otthon maradsz... bezárkózol. Megértetted? – förmedt rám.

Haboztam. Nem tudtam, meddig mehetek el. – Úgy hallok, Cincinnati most Carlos Marcellónak dolgozik.

– Törődj a magad dolgával! – torkollt le Willie. – Reggel gyere át!

– Csak... tudod, aggódom anya miatt – mondtam.

– Te csak magad miatt aggódj! Anyád egy ostoba kurva. – Kattanás, és süket csend, ahogy letette a kagylót.

